

Publicerad 2023-02-22 23:51 av LexFirefly

När slöjorna faller

Jag minns födelsen. Explosionen. Jag tror inte jag kommer kunna glömma ens om jag försöker. Jo, jag minns födelsen och hur allting skimrade. Jag gick vilse där, i en glittrande labyrinth och för varje hörn jag rundade kom jag längre bort från mig själv. Jag var vilse. Skimrande, vacker och fullkomligt vilse.

Jag vet hur det känns när någonting dör nu. Jag vet hur det känns när slöjorna faller nu, hur det känns när världen slutar glittra. Och jag fann vägen ut tillslut, vägen tillbaka.

Jag dansade med galenskapen där. Jag stannade för länge. Och, älskling... Vi skulle aldrig gått så långt, vi skulle aldrig gått tillsammans, vi skulle aldrig... Men jag drogs till det destruktiva, en nattfjäril och du var eld i vinterkylan. Bländverk. Verkligheten var så mörk och jag ville flyga.

Men priset för varje flykt är kraschen och när jag äntligen föll slog jag hårt i marken. Inget är så lärorikt som absoluta botten.

Jag är visare nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LexFirefly med Poeter.se id #93538 innehar upphovsrätten